

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

Никола Петков – един от великите синове на България

Навършват се 65 години от героичната и мъченическа смърт на Никола Димитров Петков – един от вай-великите синове на нашето Отечество.

Той беше зверски убит от комунистическите диктатори в Софийския централен затвор в полунощ на 22 срещу 23 септември 1947 година. Бива обесен. Очевидци разказват, че преди това е бил умъртвен с чук.

Той е една от най-свидните жертви на нашия народ.

Нека си припомним част от знаменитата му последна реч във Великото народно събрание при отнемането на депутатския му имунитет на 5 юни 1947 г.: „...Моята съвест е била винаги чиста. Такава е била винаги, защото и в моето семейство винаги са били с чиста съвест. Хора с нечиста съвест няма и няма да има... И тогава, и сега заявявам, че се чувствам щастлив, че имам честта и щастието да последвам съдбата на своя баща и на своя брат, да дам, ако е необходимо, живота си за свободата на българския народ!“

И наистина. За 40 години едно българско семейство дава 3 жертви. По политически причини са убити Димитър Петков и синовете му земеделци Петко Д. Петков и Никола Д. Петков. Този факт красноречиво говори за нашенските политически нрави и „морал“. Министър-председателят Димитър Петков е убит на 26 февруари 1907 г. между Софийския университет и Орлов мост от Александър Петров, чиновник от Видин. Убийството е поръчано и платено от Народната партия, начело с Иван Е. Гешов. Петко Д. Петков е убит на 15 юни 1924 г. на ъгъла на ул. „Г. С. Раковски“ и „Московска“ от поручик Димитър Радев, служител във Военното министерство.

Никола Петков е истински демократ и патриот. С целия си живот и с мъченическата си смърт защити достойно демокрацията и свободата, честта на България и на Българския земеделски народен съюз. С целия си живот и със своята саможертва Никола Петков показва как трябва да се служи на майка България.

По време на комунистическия режим у нас Българската комунистическа партия беше забранила дори да се споменава неговото име. Искаше да лиши народа ни от един от най-великите негови синове. Уви - това е невъзможно! Българският народ знае, помни и тачи своите герои. А Никола Петков е истински герой с непомятаваща слава. Защото имаше смелостта да защитава своя народ и когато предупреди царя да запази неутралитет и да не хвърля народа в касапницата на Втората световна война, и когато се изправи срещу комунистическата диктатура, и през целия си живот.

Никола Петков беше главен секретар на Българския земеделски народен съюз и водач на Обединената опозиция - 1945-1947 г. Затова остава като светъл пример за земеделците. Пример – как се отстоява свободата, народовластието и демокрацията.

Кирил Назъров

НИКОЛА ДИМИТРОВ ПЕТКОВ

21 юли 1893 – 23 септември 1947

Обесването на Никола Петков

Осиротя България! Мълчат, мълчат камбаните на „Александър Невски“... И хиляди окови глухо пак дрънчат... Обесен е повторно Левски! Обесен е Петков! Никола! Във полунощ! В Софийския затвор стърчи бесило... И пак един велик виси със страшна мощ, с неимоверна, с чудна сила!

О, лик на Дух, на Марш! Везувий в таз земя...

В предмаков мрак на Ботев е небето... Затишие пред буря!... В робската тъма... Атаки в химн аз будя!... Ето!.. Понася се байрак!... Космичен ек от ров... Нов опълченец! Земеделец! С вяра! Говори той – Петков! Никола Де Петков! Повярвай в себе си, Българийо!

Отекват мощно в ботевския небосклон словата: Да живее сво-бо-да-та!... И става вечност! В парламент и пантеон! На бастиона – на Борбата! О, Свободата има космос! Няма гроб! Легенди връщат се на върховете... Петков е жив! Потегля мит велик! Не роб! О, мит, тирани, треперете!

Страхил Планинец,
23 септември 1947 г., София

Безсмъртният път на Никола Петков

21 юли 1893 г. – ражда се в София по-малкият син на Димитър Петков и Екатерина Ризова – Никола Д. Петков;

1910 г. – завършва Първа мъжка гимназия в София и продължава образованието си в Париж, където следва право в Сорбоната;

1912 г. – завършва школата за запасни офицери в София и участва в Балканската война като доброволец – кавалерист;

1918 г. – след Първата световна война продължава образованието си в Париж и завършва право през 1922 г.

1922 г. – по време на 100-дневната обиколка на Александър Стамболийски в Европа, Никола Петков се среща с него и прегръща идеите на БЗНС. Назначен е за секретар на българската легация в Париж;

1923 г. – след 9-юнския преврат остава шест години като изгнаник в Париж. Става съредактор на в. „Народна воля“. Пише книга за историята и идеологията на БЗНС и книга на Александър Стамболийски;

1938 г. – избран е за народен представител и защитава тезата да се спазва Търновската конституция;

1941 г. – въдворен е в концлагера „Гонда вода“;

1943 г. – заедно с д-р Г. М. Димитров приема да участва в Отечествения фронт;

1944 г., януари – интерниран е в град Свищов и е поставен под полицейски надзор;

10.09.1944 г. – отправя апел към земеделците в България да организират земеделски дружби. Участва в правителството на ОФ като министър без портфейл;

1945 г., август – заедно с министрите-земеделци създава опозиционен БЗНС и на 26 август става ръководител на Обединената опозиция в България;

19.10.1946 г. – в София се провежда митинг на опозицията. Никола Петков, носен на ръце от освободените концлагеристи, земеделците и социалдемократите, застава на трибуната. Площадът ехти от нестихващо „Ура!“, „Да живее Никола Петков!“, „Да живее опозицията!“;

1946-1947 г. – Никола Петков е народен представител във Великото народно събрание;

1947 г., януари – Георги Димитров се заканва, че трябва да бъде обесен депутатът Коев. Отговорът на Никола Петков е: „Вие да не сте сатрап, та да произнасяте подобни произволни присъди? Вие правите същото като Цанков – с убийства заплашвате!“;

1947 г., април – произнася голяма реч за външната политика на БЗНС. Парламентът се превръща в арена на политическа схватка между Никола Петков и Георги Димитров;

05.06.1947 г. – с поредна остра реплика, Георги Димитров обвинява Никола Петков, че служи на чужди интереси и заплашва да го хвърли в затвора. Петков отговаря: „Сега може да си отмъстите, но с това няма да постигнете нищо. Отмъщението не е управление. И днес, и утре ще се боря за свобода, и при вас, и при всеки, който отнема свободата на българския народ.“;

Върху Никола Петков се нахвърлят тайни агенти и комунистически депутати. Никола Петков извиква: „Да живее свободата!“ Народните представители от опозицията го заобикалят и пеят: „Той, който падне в бой за свобода, той не умира.“ Никола Петков е арестуван. Следва процес и присъда – смърт!

23.09.1947 г. – незабравимият ръководител на опозицията и БЗНС Никола Петков бива обесен от тоталитарната власт на комунистите, в София.

Йордан Борисов,
„Оставени следи“, изд. „Арт Феис“, 2012 г.,

Закрилникът

на Никола Д. Петков

В ония дни на бран велика,
дни на погроми, мъст и кръв,
Историята те повика
сред първите да бъдеш пръв!

И ти по ботевски въстана
в сублимния върховен час
срещу насилника, тирана,
освирепял от жад за власт.

Развял заветни идеали,
потомък на бунтовен род,
в борбата тежка ти прежали
и дом, и младост, и живот.

Баща ти бе с куршум ударен,
куршум и брат ти осмърти,
а величав и легендарен,
увисна на бесило ти!

За род, потомство и Родина,
и за народна свобода
в неравния двубой загина
и се превърна във звезда!

И стана знаме във борбата
като велик народен син!
Българийо, Родино свята,
гордей се с тоя исполин!

Йосиф Петров,

„Ти ме повика, мое родно село“, стихове,
изд. „Звезди“, София, 1993 г.

Озаряваща звезда

на Никола Д. Петков

Увисна на черното бесило,
но там ти стана пак герой!
Щом свърша синьото мастило,
с кръвта си ще допиша – Той!

Захвърлен може би в незнаен ров,
там са расли нежни стволи,
но всеки вярващ в твоя благослов,
над гроба ти ще се помоли.

Ведно със Бог ни гледаш от небето,
а може би е туй мираж?
Но всеки член на БЗНС-то
вярва в теб. Даваш ни кураж!

Озаряваща звезда ти стана
над нас. Тя вечно ще блести.
На всички нас в сърцата ни остана!
Сияние, свети, свети....

Вървете, братя земеделци,
към изгрева и свободата!
Презрете тези друговерци
от градовете и селата.

Увисна на черното бесило,
но там ти стана пак герой!
Щом свърша синьото мастило,
с кръвта си ще допиша – Той!

Васил Калфов

Никола Петков – символ и знаме на борбата

Хвърляйки поглед върху спомените за онези сатанински дни – „дни на погроми, мъст и кръв“, непосредствено след 09.09.1944 г. – кръвта се смразява, ледени тръпки сковават дъха. На власт идва БКП чрез щиковите на съветската армия, която вероломно окупира България. Установява се кървава болшевишка диктатура от сталински тип. Червеният съветски ботуш, със шмайзера на Альоша, тъпче земята на Ботев и Левски, земята на нашите деди. Хоризонтът на родното небе аленее от пролятата кръв. Комунистическата касапница всява смъртоносен страх. Разстрели, лагери, затвори. Такава е зловещата картина на окървавените български поля. Черни забрадки, осакатени съдби.

България е покрита с воал от черен креп. А озверени комунистически шайки всяват ужас и смърт.

На фона на тази неистова вакханалия, превърнала се в политическа клада, се извисява до пантеона на безсмъртието едно име – Никола Д. Петков. И то става символ и знаме на борбата срещу вилнеещия комунистически октопод.

Име, което фокусира лъчите на надеждата, че над България ще изгрее светлото оранжево слънце – слънцето на БЗНС!

Но родният небосклон е обвит от черните облаци на насилието, които вземат връх.

Сталинските палачи и техните български слуги не му простиха, че дръзна да поиска родината на свободолюбивия български дух да се включи в люлката на световната демократична общественост.

Той – Петков, синът на опълченеца Димитър Петков, увисна на бесилото на 23.09.1947 г.!

„О, бесило славно – ти си само
с бесилото на Дякона равно!“

Обесиха материята, плътта, Петков. Но за неговия величав дух нямаха бесило, нямаше смърт.

И ето – той се „превърна в звезда“!

Иван Селановски,

„Мирен преход“, стихове и проза, изд.
„Мултипринт“, София, 2010 г.

Помен

на Никола Д. Петков

Не знаем гроба ти къде е,
за да посеем детелина.
Над него марша да запеем
свободни в скръбната родина.

У нас светците гроб си нямат.
Съдбата тука е такава.
Затуй пък силно те сияят
и не покрива ги забрава.

Обесиха те подли хора,
служители на Сатаната.
Сега с клеймото на позора
те гузно свеждат си главата.

Убийци, кой ли ще ви търси –
нищожества пред Великана!...
Тогавя Кремъл той разтърси
и чист като кристал остана!

Кажете гробът му къде е,
Къде са неговите мощи?
Тъй може би ще се разсее
кошмарът в тъмните ви мощи.

Стоян Колдов

Оранжев цвят, зелена детелина

Оранжев цвят, зелена детелина,
земеделска вяра и мечти,
ни свърза в дружен сноп
с незначна сила
Дружбата от младите ни дни.

На равна Добруджа в нивята,
на Бяла черква във пръстта,
на Славовица сред полята,
посяхме наште имена.

Оранжев цвят, зелена детелина,
земеделска вяра и мечти,
с тях тръгваме в неравен бой
със мрака.
и нищо няма да ни победи!

Живка Танчева,
град Бургас

На приятеля

На всеки пристан ще те чакам,
със хляб и сол на кей.
По-лесно с двама е нататък,
не се бави, братле, недей!

За друми трудни длан подай ми,
от мен десница поеми!
Тъй в подивелия безкрай
не сме сами, не сме сами!

Стефан Попстефанов
с. Синеморец

На баща ми

Суха прахан,
кремък и огниво,
ти замахнеш –
огън създадеш.

Колко кратко е
и колко мило...
и ръка корава
подадеш...

Аз целувам
сухата десница
и усещам
праханта у мен.

Ти си мойта
паметна искрица,
аз съм твоя
незавършен ден.

Петко Огойски

Кондицио сине ква нон!

Животът ни е истинска Голгота.
Мечтите - тривиален блян.
Зажеглени на робството в хомота,
закриваме лица с ръце от срам
затуй, че кикотът на Сатаната
познахме ний в акордния рефрен
на химните на Свободата.
Ще хвърлим ли одеждите на роба -
окови за свободния ни дух,
или ще паднем грохнали във гроба,
презрели идеала кух?
Не искахме ний кървава вендета.
Бленувахме в живота и смъртта
за своя свят с цветя,
за слънчева планета.

Тодор Цанев

Публицистиката на Никола Петков, наред с борбата му за тържеството на идеите на БЗНС, е втъкана в неговия всекидневен живот. Никола Петков е съредактор на в. „Народна воля“ от 1923 г. до 1929 г. По-късно, от 1931 г. до 1934 г. е сътрудник на в. „Пладне“, редактор в „Земеделско знаме“ и директор на в. „Земя“. Журналистическата му и публицистична дейност продължава през 1938 г., когато става съредактор на сп. „Земя и труд“. След преврата на 09.09.1944 г., Никола Петков става директор на в. „Народно земеделско знаме“. В своите статии той се изявява като ерудирани публицист, с верен поглед за промените в Европа и света.

Книгата „Александър Стамболийски – личност и идеи“ е сборник от речи, статии и документи, които разгръщат в дълбочина личността и идеите на големия политик и демократ, водача на БЗНС – Александър Стамболийски.

В нея и в своите статии Никола Петков се доказва като публицист, овладял до съвършенство езика на журналистиката.

Йордан Борисов,

„Оставени следи“, публицистика, изд. „Арт Фејс“, Враца, 2012 г.

Нереализирани номенклатурни кадри на БКП съсипаха България!

След десети ноември България тръгна по пътя на многопартийната демокрация, следствие на което, се случи така, че старите традиционни български партии - земеделци, социалдемократи, радикалдемократи и демократи, които бяха най-пострадалите от комунистическият режим, сега са обезвредени от главният им враг - БКП.

На сцената се появило множество нови формации, най-често оглавявани от нереализирани членове на БКП. Те взеха връх, защото са толкова многобройни, че с гласовете си заглушават тези, които могат да водят реално държавна политика. Те провеждат една фалшива популистка политика и агитация, като замъгляват историческите събития от близкото ни минало и обръщат нещата в тяхна полза. Примерите за това са много, но аз ще изредя най-главните според мен.

Мощната пропагандна машина на БКП разпространяваше лъжи и клевети по адрес на пострадалите от тях стари лидери – Милан Дренчев, Стефан Савов, Петър Дертлиев, с които целяха унищожаване на партиите им. Те казваха, „че на тези сърдити старци с бели глави не бива да им се вярва.“ След толкова години отминали от началото на прехода, аз и до днес чувам все още тези приказки.

Тази същата пропагандна машина направи така, че днес никой да не споменава едно провалено име, едно провалено правителство, което управляваше България до 1997 г., срещу което се надигна целият български народ, за да го свали от власт на 04.02.1997 г. Това име е Жан Виденов, който беше начело на правителството на БСП (БКП).

Нека напомним на всички българи икономическите данни на управлението на това забравено име.

Курсът на долара

Януари	1992 г. - 1 долар е	22 лева
Януари	1994 г. - 1 долар е	32 лева
Септември	1996 г. - 1 долар е	480 лева
Януари	1997 г. - 1 долар е	1600 лева
На 06 и 07 февруари	1997 г. - 1 долар е	2600 лева

Запомни го българино, и не го забравяй и го предавай от уста на уста, защото Бойко ще го има в учебниците, но това управление няма да го има - то ще бъде заличено и забравено, защото е провал на комунистическата върхушка.

Скокът на лихвите също е уникален и за първи път установен от правителството на БСП (БКП) и Жан Виденов. През февруари 1996 г. лихвата е била 42%, а само за броени месеци е достигнала през септември 300%!

Съзнателно и целенасочено името Иван Костов измести и заличи името на Жан Виденов. Аз се чудя на Иван Костов защо не отговаря на нападите срещу него, като помоли тези, които го нападат да кажат нещо за Жан Виденов. Вместо Жан Виденов да беше изправен на политическата съдебна скамейка, пропагандата сложи на неговото място Иван Костов. От това резултата го знаем какъв е!

Политическото пространство и икономическата власт се завладя от нереализирани апаратчици на червената партия. Те нямат програма и идеи за управление. Техните идеи се ограничават до това, да бъдат на власт, за да присвояват и се обогатяват. Мечтата на всеки нереализиран апаратчик на БКП е да държи ключа за финансите на държавата. Винаги където има пари, там има бивш комунист. Всеки управник, дошъл на власт, слага на ключови държавни длъжности и в директорските бордове свои хора, за да се охранват във властта. И с всеки изминал ден, ние замогваме все нови и нови алчни за власт хора, а ние ставаме все по-бедни и все по-бедни.

А защо е така?

Може би и защото не сме узрели за демокрацията и не сме способни да изберем най-кадърните хора, за да ги направим държавници, а те да направят държавата ни достойна за мястото ѝ в Европа и света.

Петко Ношков

Есен е. Шумолят изсъхналите листа при всяка стъпка и разказват неписани приказки. Тихо е, тихо... Нека послушаме...

Върви горският из гората, оглежда дърветата, отбелязва болните, счупените или изтръгнати от бури. Слуша – шумолят пожълтелите листа, падат. Гарван грачи, сврака кряска... тишина... А после – туп-туп-туп-туп... Това е брадва.

Тръгва тихо горският, прикрива се зад оголелите клони.

„Да, пак е Дамян!“, мисли си, вдига пушката и вика силно и страшно – „Стой!“

Човекът изпуска брадвата, стои като закован, не прави опит за бягство.

- Пак ли ти, бе, Дамяне? Нали обеща, че няма да се повтори? Защо, не си чак толкова беден?

Полуотсеченото дърво се навежда и пада с болка на земята.

- Хайде да вървим, вземи дървото – нека ти тежи и при всяка стъпка да ти шепти: „крадец, крадец, крадец!“. Дано се засрамиш най-после!

Без дума да каже, Дамян вдига дървото на рамо, взема брадвата в другата ръка и тръгва. Отиват в Общината, а тя е в центъра на селото. Върви Дамян с наведена глава, а погледите от дворовете на всички хора го гоят. В Общината оставя дървото, подписва Акта и мълви:

- Не, няма да преживея втори път такъв срам, че и детето ми ме видя, какво ще му река?

Минаха дни, гората съвсем оголя. А горският ходи, ходи и слуша. Тихо е. Всички пойни птички са отлетели на юг, а нашите са се свили от студ. Как се слуша тишината?

Изведнъж, някъде между сухите храсти се мярва черен силует. Мечка? Стиска здраво пушката и се притаява до грапав ствол. А силуетът, клатушкайки се, приближава...

- О-о-о, ти ли си бе, дядо Юсуф? – пита горският с облекчение.

Дядо Юсуф вдига глава, вижда Горския, вижда Закона, и изпуска снопчето сухи съчки. Облизва сухи устни и промълвя:

- Аз съм, Горски, аз съм...

Минаха дни, гората съвсем оголя. А горският ходи, ходи и слуша. Тихо е. Всички пойни птички са отлетели на юг, а нашите са се свили от студ. Как се слуша тишината?

Изведнъж, някъде между сухите храсти се мярва черен силует. Мечка? Стиска здраво пушката и се притаява до грапав ствол. А силуетът, клатушкайки се, приближава.

Минаха дни, гората съвсем оголя. А горският ходи, ходи и слуша. Тихо е. Всички пойни птички са отлетели на юг, а нашите са се свили от студ. Как се слуша тишината?

Изведнъж, някъде между сухите храсти се мярва черен силует. Мечка? Стиска здраво пушката и се притаява до грапав ствол. А силуетът, клатушкайки се, приближава...

- О-о-о, ти ли си бе, дядо Юсуф? – пита горският с облекчение.

Дядо Юсуф вдига глава, вижда Горския, вижда Закона, и изпуска снопчето сухи съчки. Облизва сухи устни и промълвя:

- Аз съм, Горски, аз съм...

- Е, хайде, седни на съчките да отдъхнеш и да се съвземеш от уплахата... дай да изпусим по една цигара...

Облегнат на дървото горският вади две листчета от стар вестник, слага сухи листа от тютюн, свива цигара и я подава на стареца. После запалва и той.

- Как е бабата, дядо Юсуф, прави ли чорбица?

- Добре, добре, ама само със слама на огнището е трудно. Рекох да ѝ занеса малко сухи съчки. Това не е добро без разрешение, знам, ама заради бабата...

Цигарите вече са изпушени и всеки е загасил своя фас. Дядо Юсуф разбутва сухите листи и прави дупка с клечка в земята, в която поставят фасовете и ги заравят с пръст.

- Тъй правя аз винаги, Горски. Показвам на децата и внучетата, уча ги как да загасят огнището на двора. Те знаят, че една искра може да изгори цялата къща, цялото село, цялата гора... Страшен е огъня, с него шега не бива...

- Така е, дядо Юсуф. Хайде да вървим, че работа ни чака. Дай да ти намества на гърба вързопчето със съчките, а ти друг път преди да влезеш в гората ми се обаждай за разрешение – такъв е Законът... Трябва да го спазваме.

- Тъй, тъй, чожум, да си жив и здрав дълги години!

И всеки поема по своя път, а последните позлатени листи се отронват с вятъра, летят... бързат да разкажат случките в гората, които постепенно се превръщат в приказки.

Ще попитате защо са станали приказки?

Ами, защото са се случили много, много отдавна, в един изгубен вече свят...

Ана Василева

СЪОБЩЕНИЕ

Съюзът на писателите-земеделци
ще проведе общо отчетно-изборно събрание в София,
на 20 октомври/събота/ от 11 ч.
Каним всички членове на Съюза да присъствуват.
Сборен пункт – пред хотел „Плиска“ в 10.30 ч.

От ръководството

ЛИТЕРАТУРНО ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ ПРЕДСТАВЯ

Новоизлязлата през тази година двуезична книга „Принудителният труд в България (1941-1962) - спомени на свидетели (на български и немски език), е резултата на един изследователски проект, подкрепен от фондация „Памет, отговорност и бъдеще“ (EVZ), който е осъществен от ентузиастични сътрудници на Института по етнология и фолклористика, с етнографски музей при БАН: доц. д-р Ана Лулева, ръководител на проекта, доц. д-р Евгения Троева, гл. ас. д-р Петър Петров и доц. д-р Валентина Шарланова, а преводът от български на немски език е направен от д-р Бригит Игла.

Тази значима по съдържание и тематична разработка книга е плод на дългогодишна къртовска работа от нейните съставители – неуморно събирани и систематизирани данни от архиви, издавани публикации, печатни произведения с мемоарна тематика и интервюта с все още останали живи свидетели, преминали през лагерите и огнената стихия на две тоталитарни системи: национал-социализма и комунизма и подлагани на принудителен труд - „една репресивна мярка“ спрямо политическите противници на тези системи.

Това е едно вълнуващо четиво със своята интерпретация, която предизвиква широк обществен резонанс. В книгата се срещат и познати имена на земеделци, като Радичко Радичков, Павел Каръков, писателите Петко Огойски и Иван Селановски и други.

Ситни – дребни
камо камилчета

ЕПИГРАМИ

Овчарско поучение

Положението стане ли напечено –
оправя се само на печено

Депутатска

От речи –
здраве му речи!

Късмет

Постигнах вече
удивителни успехи:
животът удължих...
на старите си дрехи.

Време за промени

О, личи, че се променяме –
все по-рядко се променяме.

*Борис Сандански,
град Кресна*

Съвременен съпруг

Верен беше той на Мери –
друга докато намери.

Фолклорна

Песен мила, песен родна –
що си тъй рядко модна.

Прозрение

Имало глава да пати,
все от хитри магистрати!

Атанас Личев

Повторение

Вазов ни написа с ярко слово
"Епопея на забравените?
Стани поете, напиши отново
"Епопея на ограбените!"

Нашенска демокрация

Боже, навсякъде са те -
воините на БКП!
Няма държавна служба
без комунист да я обслужва!

Така ни се пада

Демокрация режисирана
за нация дресирана!

Петко ЗгалеВСКИ

**Дарения
за в. "Земеделско
литературно
знаме"**

Дончо Ефремов -
гр. Червен бряг – 30 лв.
Христо Димитров -
с. Лесново, Софийска
област – 10 лв.
Цветан Томов -
гр. Попово – 40 лв.

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

редактори:

Габриела Цанева
Иван Селановски
Йордан Борисов
Кирил Назърров

редакция:

София, 1000,
бул. „Дондуков“ №38;
litzemedelsko_zname@mail.bg

Болшой театър

Промяната, която стана на 10 ноември 1989 г. някои наричат преврат, други – преустройство, преход, трети малко по-мекко – структурни промени, наложени от времето. А то си е чисто и просто един Болшой театър, на който първата завеса се вдигна, за изненада на целия свят, точно в центъра на най-болшевишката държава – СССР.

Този театър у нас продължи да се играе повече от 20 години. На сцената излязоха все изпечени номенклатурни кадри, възпитаници на тоталитаризма или неосъществили властническите си амбиции техни синове и внуци. Хора, завършили партийни школи в братския съветски съюз, с промити мозъци, в които не е останало частица от сивото биологично вещество, издигнаха на ръководни длъжности, но на братушките им трябваша верни послушници. А за тях пък трябваша суфльори, както в старите театри. Артистът трябва да повтаря и да върши това, което му пошепват те. Тази отговорна роля поеха най-верните на БКП, ченгетата от ДС – съвременните еничарчета. През целия „театрален“ сезон те са и режисьори, и суфльори.

На сцената на този театър се играха ту трагедии, като по времето на Виденов, ту комедии, когато един умник, дали сам си го бе измислил или някой му го пошушна, на един голям митинг извика „Кой не скача е червен!“ Тогава ние, репресираните бяхме в СДС, едни болни, други изтощени, трети куци – едва ходят, как да скачат, но кой ти признава? Щом не скачаш – вън! Ти си червен. Да видяхте някой от тези „червени“ на ръководни постове с изключение на бай Никодим, на когото дадоха почетната длъжност зам.-председател на Великото народно събрание. Или да беше извикан някой от емигрантите за съвет, за депутат? Живеели в дивия запад, както ги наричаха. А сега без срам протягаме към тях ръка за просене.

Понякога на сцената се изпълняваха и циркаджийски салтанати. Като например за една нощ кървавата БКП се преобърна в европейска Социалистическа партия.

Представяте ли си до къде е стигнала престъпната ръка на изродите от бившата ДС, щом са опрели и до поповете – да им станат доносчици?! Добре че ние не сме чак толкова верующи, да отидем в светата църква да се изповядаме. Ченгетата са щели да знаят всичко и току виж пак ни изпратили в Белене. Аз не съм набожен, но като видях заклетите комуниги с висок ранг да влизат в черквата да палят свещи и да се кланят пред иконите, започнах и аз да се кръстя и да шептя: „Господи, прости им загдето с присъствието си оскверняват Божия храм!“ Та нали те до вчера ругаеха поповете и черквата. Нали не ни позволяваха да се венчаем и да кръстим децата си по християнски! Това, което виждахме си е чисто духовно и политическо салтомортале, пълно с лицемерие, лъжи и заблуда.

Наскоро в един вестник, който уважавам за това, че на страниците му вече два пъти чета материали за моя кумир – великият демократ Никола Петков, прочетох статия от някаква си жена от Димитровград, която гореше от желание да не заблуждаваме младежите с демократични обещания, защото преди си бяхме много по-добре. Съгласен съм младежите да знаят всичко. Те са бъдещето и ако не си знаят миналото как ще вървят напред. Но да сте прочели в някой учебник по история за зверствата на диктаторския режим през хубавото и спокойно време, както го нарича другарката от Димитровград? А тя самата, вероятно участничка в учредяването на комсомолския град, който с това си име остана черно петно върху територията на България, и много като нея знаят ли колко младежи, жадни за свобода, тръгнаха да минават границата, там биваха разстрелвани? Защо? Ако вашият син беше убит, щяхте ли да тъгувате за тоталитарния режим? А колко са избити в лагерите и затворите и труповете захвърлени на прасетата за угояване, от които вероятно сте яли и вие от така наречения народен салам. Но ще дойде време, ще се намери някой честен историк и тогавашните младежи ще го знаят.

Жалко, че много хора като споменатата жена виждат нещата само до върха на носа си. Забравят, че всички директори и партийни секретари на заводите бяха хора от любимата партия. Суфльорите им нареждаха: „Рушете, за да ги купите утре на безценица!“ Самият диригент на прехода казваше на своите съпартийци, които първоначално се съпротивляваха: „Та нали вие ще бъдете бъдещите капиталисти!“ И се настаниха послушниците в политиката, икономиката, търговията, в медиите и там правят всичко възможно да очернят всичко демократично, за да накарат хората да намразят и демокрацията, и Европейския съюз и да тъгуват за тоталитаризма на бай Тошо.

Питам една фанатичка от БСП:

- Защо влязохте в НАТО, като бяхте толкова против него?

- За да го унищожим!

Кой знае – помислих си.

Как да вървим напред, като навсякъде гъмжи от бивши сътрудници, доносчици в бившата ДС, като тези в посолствата? Какво доверие могат да имат в тях онези развити демокрации? Въпреки че сегашното правителство постъпва толерантно към тях, като им гарантира, че ще работят пак към това министерство, но в страната. Но техните шефове под прикритие пак реват. А питат ли ме мен и много други като мен, след като излязох от затвора колко време бях без работа. Молях се по гарите да ни вземат за хамали. Приемаха ни за 2-3 дни, докато пристигне бележката от милицията.

И на края един комик от висшата класа на БСП сам ни поднесе вярно сравнение на социализма с болестта спин и начина на предаване на идеите от поколение на поколение. Това дано засрами и малко притвори устата на някои главозамъглени депутати от опозицията. Дори и да се случи, ще бъде за кратко, защото те са факири гьонсурати, кадърни след като някой от техните се оака, бързо да го избършат и все едно, че не е ебило. Но...миризмата остава! Пролетариите от Европейския съюз ще я усетят като помиришат председателя си.

А сега нека пуснем завесата, драги мои верни приятели и да чакаме нови по-приятни представления. Ще ги има, бъдете сигурни! Горев главите! Няма да се предаваме!

Стоян Колдов